

Tatăl educă

Aria

„Cel a cărui vânturătoare este în mâna Sa Își va curăța în întregime aria“ (Luca 3.17).*

** Aceste locuri din Scriptură indică în primul rând spre Israel, care este numit aici „aria“ lui Dumnezeu. Cei din popor care ascultau de Isus și Îl primeau în credință, erau pentru El „boabe de grâu“, pe care El le aduna în „grâнар“. Partea necredincioasă din popor se aseamăna „plevei“, asupra căreia va veni judecata. În prezentarea de față, această imagine va fi aplicată la căile de educare ale lui Dumnezeu cu ai Săi.*

Astăzi suntem în timpul „ariei“; încă nu suntem în timpul „grâнарului“, în care Domnul îi va strânge în curând pe ai Săi.

Domnul vorbește de multe ori în evangheliile despre recoltă. Când Și-a îndreptat ochii spre holde, a spus: „Sunt deja albe pentru seceriș“ (Ioan 4.35). El a privit în duhul tot ceea ce avea să lucreze harul pe baza lucrării Sale de la cruce, pentru a salva suflete din această lume pentru veșnicie. În altă împrejurare, privind mărimea acestei recolte, i-a îndemnat pe ucenici să-L roage pe Stăpânul recoltei „să trimită lucrători la secerișul Său“. Dacă pe de o parte numai Dumnezeu poate lucra mântuirea unui suflet, pe de altă parte, El dorește să-i folosească pe ai Săi pentru a răspândi Evanghelia și pentru a atrage păcătoși la Dumnezeu.

Sufletele mântuite nu sunt luate de Domnul imediat în cer după salvarea lor. Aproape întotdeauna, El le lasă mai mult sau mai puțin timp pe pământ pentru a le învăța și forma, și – dacă este necesar – pentru a le disciplina pregătindu-le astfel pentru slavă. Este timpul „ariei“.

Sub cerul albastru al Americii de Sud se întind lanuri nesfârșite. Secerătoarele mari taie în stânga spicele, iar în dreapta lasă să cadă la pământ saci plini cu boabe, care sunt încărcate imediat în camioane. Când a trăit Domnul Isus pe pământ, nu se recolta în acest mod. Recolta era strânsă cu secera, iar spicele așezate pe arie erau supuse unui dublu tratament. Mai întâi erau treierate – o imagine a disciplinării Tatălui, căruia îi suntem cu toții supuși (Evrei 12.6), pentru „folosul nostru, ca să luăm parte la sfințenia Lui“. Nu este vorba de pedepse, ci de diferite încercări, prin care Tatăl îi lasă pe copiii Săi să treacă pentru a învăța să realizeze practic despărțirea de rău și viața lor să corespundă sfințeniei cu care sunt îmbrăcați. Ei nu trebuie să ajungă la sfințire; ei o posedă, dar trebuie să arate că sunt „sfinți“. Boabele treierate trebuiau apoi să fie vânturate. De obicei, aria se afla pe un deal pe care bătea vântul. Boabele erau aruncate cu lopata în aer, iar curentul care se forma, lua cu sine pleava. De aici expresia din primul psalm: „Cei răi... sunt ca pleava pe care o spulberă vântul.“ Cui i-ar trece prin gând să adune în hambarul său boabele împreună cu pleava nefolositoare? Tot ceea ce este nefolositor pentru Dumnezeu trebuie să fie înlăturat din viața credinciosului. Acest lucru îl face Duhul Sfânt, cu care Domnul Isus îi botează pe cei care cred în El (conform celor spuse de Ioan în versetul 16, care precede textul nostru: „...vine Cel care este mai puternic decât mine... El vă va boteza cu Duh Sfânt“). Bobul vorbește despre Hristos. Pleava trebuie înlăturată, pentru ca Hristos să fie văzut în ai Săi. „Văile“ – atâtea lipsuri în umblarea noastră – trebuie umplute, „dealurile și munții“ – mândria și vanitatea – trebuie coborâte, „cele strâmbe“ – nu există prea multe din acestea în viața noastră? – trebuie îndreptate, iar „calea denivelată“ – pe care suntem adeseori o piatră de poticnire pentru cei care alunecă ușor – trebuie netezită (Luca 3.5).

În aria lui Ornan, David, îmbrăcat în sac, a recunoscut păcatul său: „Eu sunt acela care am păcătuit și am făcut rău; ...să fie mâna Ta peste mine“ (1 Cronici 21.17). Acolo a putut afla însă și întregul har al lui Dumnezeu, în mâna Căruia și-a dorit să „cadă“. Pe dealul Moria, unde Isaac a fost jertfit, deal pe care a fost construit templul lui Solomon, nu departe de Golgota, David a adus o ardere-de-tot, peste care a căzut foc din cer.

În aria lui Boaz, Rut a venit noaptea pentru a se așeza „la picioarele sale“. Ea, o străină, a găsit acolo îndurările celui care avea dreptul de răscumpărare și care mai târziu a primit-o în casa lui.

În aria lui Atad a fost o mare plângere (Geneza 50.10); la aria lui Nacon, moartea l-a lovit pe bărbatul care a îndrăznit să apuce chivotul lui Dumnezeu (2 Samuel 6.6); apoi aria în care Ghedeon a întins valul de lână – o imagine a Mielului lui Dumnezeu, care, după ce L-a proslăvit în mod desăvârșit pe Dumnezeu în viața Sa, a putut să fie obiectul favorii Sale: peste El a venit roua (Judecători 6.37-38). Dar în noaptea care a urmat, valul de lână a fost uscat: judecata și părăsirea L-au ajuns pe Acela care a fost făcut păcat pentru noi, care a trebuit să suporte în aria judecata lui Dumnezeu, pentru ca binecuvântarea lui Dumnezeu să se răspândească peste noi: „și pe tot ogorul a fost rouă“.

Aria disciplinei, a judecății asupra răului, a despărțirii de tot ce este conform cărnii, va face curând loc „grânarului“, fericirii veșnice. „Cel care merge plângând, purtând sămânța de semănat, se va întoarce cu cântec de bucurie, purtându-și snopii“ (Psalm 126.6).